

Sami Liuhto

SOTAANLÄHTÖ

ntamo

SOTAANLÄHTÖ

SAMI LIUHTO

Pikku-Postilla. Uskonnollinen haaveilu, Turbator 2012

ilonirunonurinali, Turbator 2013

Neromaani eli kirotn kartanonherran karmiva kohtalo, Turbator 2013

Puuromaani eli ihmistä paossa, Turbator 2013

on kirjoittanut runoja, ntamo 2014

Viromaani, Turbator 2013

Sami Liuhton taudinkuva: *Päivät rakasti elämää*, Turbator 2015

Sotaanlähtö on suunnitellun romaanisarjan ensimmäinen osa.

© 2015 Sami Liuhto

ISBN 978-952-215-568-9

ULKOASU

Make Copies

KANNEN KUVA

Kalervo Palsa, *Kullervo* (1972)

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2015

ntamo

www.ntamo.net

Sami Liuhto

SOTAANLÄHTÖ

Romaani

ntamo

”Tällaista maailmaa en olisi arvannut kirjoittaa. Ei se ole minun syytäni.

Tarvitsee vain siteerata.”

— Pulkkinen, Matti, *Romaanihenkilön kuolema*, s. 50.

Mies tallusteli vastaan sillalla. Mies kysyi, onko minulla paita päällä ja sanoin, että on. Menin Naasikkatorin ohi ja olin kirkolla, vaimon sisko on siellä töissä ja kirkon vieressä oli lunta. Siinä oli seisake muttei junaa näkynyt, kävelin ohitustielle ja tulin rappusille jotka kävelin ylös, rapputasanteelta näki vihreään laaksoon ja junalla pääsisi tilaisuuteen, menin sisään ja muut olivat menossa alas rappusia pitkin mutten uskaltanut vaan jäin odottamaan hissiä. Purin peittoa. Edelliset viikot olivat olleet siinä mielessä tavanomaiset, että ahdistus, tuska ja pakkoneuroosi olivat ne pilanneet. Tahdoin tappaa itseni. Vaimokin pääsisi rististään, minusta, ehkä vielä löytäisi oikean on-

nen. Tulisi ikävä vaimoa ja kissaa muttei auttanut, hirteen oli mentävä, vitutti kun olin aivan invalidi, lähes aivoinvalidikin. Varmaan älykkyysosamäärä alle sadan. Veikkasin yhdeksääkymmentäkahta. Kävin kusella ja rahjuin tietokoneelle, takuulla sekin kohta laukeaisi. Käynnistin laitteen, tunkeuduin siihen ja muodostin tiedoston. Pöydällä lojui neljä kirjaa, nimittäin Kontion Lajinsa Viimeinen, Bernhardin Syy ja Hengitys, sekä tämän Turkan Häpeä. Nappasin Häpeän vihattavaan kouraani ja luin: ”Pitäis olla kertoja perkele! Ei tähän muuten mitään järkeä tule. Ei tule edes järjestystä joka kai on vähin vaatimus. Siis kuka puhuu kulloinkin ja sillai. Mutta nyt ei ole rahaa kunnan kertojaan ja mistä tähän hätään kunnollisen ottaa: prosenttipalkalla kukaan ei kanssani rupea, arvaan, niin että on selvitävä ilman. Se joka koko ajan puhuu olen minä eikä siitä kannata nyt inistä, tässä on sen verran arkaluontoista juttua tulossa, etten minä viitti pokkuroida.” Tehdään nyt tässäkin selväksi ettei ole mitään kertojaa, kertojia, en viitsi selittää ettei seuraavia asioita ole oikeasti tapahtunut, sillä ne asiat ovat oikeasti tapahtuneet. Piiloutumisen aika on ohi. Häpeän kirjoittajasta ei olekaan sittemmin kuulunut, kysellään mihin se on joutunut, ehkä se on tapettu. Luullakseni hänen ruumiinsa, jo lihaton, sijaitsee tällä hetkellä pirkanmaalaisessa järvessä. Hampaat häneltä revittiin pois ennen kuin hänet tapettiin. Eräs tutkija lainasi tuon saman jonka lainasin tuohon, eritteli, hänen ansiossaan minä tuon lainauksen älysinkin ottaa, muuten en älyä mitään, mutta minulle tuo lainaus on tunnus. Ja merkki. Sanon niin kuin tutkimusten esipuheissa: kaikki tulkintani ovat minun, kaikki tekoni ovat minun, kaikesta seuraavasta, tästä ja

edeltävästäkin otan vastuun, en ole romanihenkilö, olen ihminen, melko elävä. Kokemukseni naisista ja erityisesti suomalaisista naisista ovat erittäin vähäisiä, otokseni on mitätön, mutta erään esimerkkitapauksen kautta yritän selventää sitä, millainen suomalainen nainen on makuuhuoneessa. Olen pyrkinyt kartuttamaan kokemuspohjaani, muttei siitä ole mitään tullut. Lisäksi elelen nykyään parisuhteessa, joten sekin vaikeuttaa kenttätyötä, sillä toisin kuin suomalainen nainen näkee, minun mielestäni vieraissa ei pidä vallan kauheasti juoksennella. Luonnollisesti tämän selonteon jälkeen minulla ei ole enää milloinkaan tällä inhalla niemekkeellä mahdollisuuksia lisäillä kokemuksiani, sen sijaan osani on maanpako ja lopullinen yksinäisyys. Tiedän mihin olen menossa, tiedän mihin minua yritetään. Tapasin hänet aprillipäivänä ja se todellakin oli enne. Olin ollut pitkään yksin enkä osannut pitää varaani, tartuin niin sanottuun oljenkorteen välittömästi ja nyt, vuosia myöhemmin, voin vain sanoa, että se korsi oli hybridi, sekasikiö ja hirvittävä erehdys. Enkä edes valehtele kun sanon tavanneeni hänet Helsingin Toukolan ja Arabian sekavissa maastoissa sijaitsevassa Pub Viimeisessä Oljenkorressa. Mäen toisella puolella on ravintola Herkkuhaarukka, sinne emme milloinkaan päätyneet. Nuo ovat, kuten sanottu, sekavia maisemia, joita on mahdoton ulkopuolisille selostaa. Kerrankin yritin selvittää Arabian ja Toukolan rajaa turkulaiselle, muttei siitä mitään tullut, kenties siksi ettei mitään rajaa ole olemassakaan, edes rajavyöhykettä, tuo on niin tolkutonta seutua ettei siellä ole edes vyöhykkeitä. Myös mäet ovat valhetta, sillä mäenpäällä saatetaan päätyä mereen. Hän oli hyvin avoin ihminen, valehtelua hän ei harrasta-

nut paljonkaan, paitsi ne pakolliset suomalaisen naisen perimään kuuluvat: *Mä inhoon yhen yön juttuja, tahon tasapainosen suhteen ja rauhallisen kotielämän.* Noissa nyt ei mitään ole, minä ihminen luonnolleen voi. Toinen asia sitten, että minäkuva on niin saatanan vääristynyt, että luulee ihmisten uskovan tuollaisia paskapuheita. Hän oli isän tapainen ihminen, todisteli ääneen itselleen. Etsimmekö ehkä naisistamme paremminkin isää kuin äitiä? Enemmän hän jätti asioita kertomatta yksille, mutta toisille kertoi samat asiat välittömästi. Ennen valomerkkiä sain tietää paljon asioita, jotka epäilemättä kiinnostaisivat hänen entistä aviomiästään. Hän muun muassa väitti, ettei hänen entinen aviomiehensä tiennyt hänen juosseen vieraissa jatkuvasti. Voin kertoa: kyllä me tiedetään, sen näkee teidän syyllisistä naamoistanne. Jos tulee aamulla ”tyttöjen luota” jatkoilta kun on ollut jatkoilta niin ääliö on miehen oltava josko tuollaista perusvalhetta uskoo. Hän riekkui silmät vääränä tuoppinsa yli: ”Ei oo paljon jos kerran vuodessa panee jollain pikkujouluristeilyllä.” Ajatella, jos pikkujouluja olisi ympäri vuoden. Erityisesti hän oli mieltynyt Haikon kartanon antamiin pettämismahdollisuuksiin: ”Siellä ei huomaa, kun menee toiseen huoneeseen.” Tuota voisi ehkä käyttää mainoslauseena. Haikon kartanossa kaksi vanhempaa rouvaa oli eetostellut häntä, kun hän tanssi vieraan miehen kanssa. Se oli hänen mielestään ihmeellistä, kehtasivatpa arvostella. Hauskaa muuten, että äiti asui aikoinaan Haikon kartanon lähellä. Näin hänet vapaaehtoisesti seuraavana lauantaina. Viikon hän vietti opiskellen maaseutuyliopistossa. En tiedä mitä hän siellä teki, ainakin hän sanoi opiskelevansa. On se mahdollista, vaikkakin erittäin epä-

todennäköistä. Ehkä hän toimi siellä huorana, oltiinhan Venäjän rajan läheisyydessä. Joskus hänelle oli aamulla jätetty rahaa yöpöydälle, toimintatapa mitä hän tietenkin suuresti paheksui: ”Vittu mitä sikoja te miehet ootte. Pidätte meitä huorina. Toki mä ne rahat pidin, ostin itelleni jotain kivaa, mä oon köyhä opiskelija.” Tämä köyhyys oli hyvin omituista. Puhuin asiasta kerran yhteisen tuttavamme kanssa, joka joutui myöhemmin mielisairaalaan kun muuan matemaatikkonainen käytti häntä hyväkseen, kalkuloi, ja viskasi sitten rakastavan miehen hevon vittuun, mutta tuo köyhyys, se, sekin oli tuossa kammottavassa nartussa valheellista. Yhteinen tuttavamme ounasteli että ämmän entinen aviomies maksaa ämmälle tuntuvia elatusmaksuja, myös epävirallisesti, ja näin ämmä saattoi ryypätä viikot ja viikonloput sekä kaikki huvipäivät. Tietenkin hän oli niin itseksä että tahtoi pitää lapset itsellään, nuo pienet, eikä antaa isän kasvatettavaksi vaikkeivät lapset olisi tahtoneet olla seuraamassa opiskelukaupungissa äidin elämäntapaa. Olisin tahtonut kysellä yhteiseltä tuttavaltamme tarkemmin rakkauteni asioista, mutta ei hän mielisairaalan kahviossa oikein pystynyt vastaamaan kysymyksiini. Myöhemmin hän parani ja kertoi olleensa hullu, kun oli rakastunut kavalaan naiseen. Hänen hulluutensa oli lääkärien toteamaa, tutkimaa, tiedon läpi seulomaa: OLII LÄÄKETIETEELLINEN TOSIASIA ETTÄ HÄNEN RAKKAUTENSA SUOMALAISEEN NAISEEN OLII TEHNYT HÄNET MIELISAIRAAKSI. Mies kertoi: ”Vittu käski pitää turvan kiinni meistä, samalla se yritti hieroa sovintoa miehensä kanssa, mä en saanut sanoa mitään!” Hänellä oli mieltymys kaksikymmentäkaksivuotiaisiin miehiin, niitä oli jo sille vuodelle kaksi takataskussa ja toinen oli jotenkin

hävennyt myöhemmin, ei ollut tervehtinyt, ihme tyyppi. Se saattaa olla tyypillistä. ”Vaikka oli mullakin omantunnontuskii niistä.” Jotenkin hän koki vääräksi, että viisitoista vuotta vanhempi nainen saalisti kaksikymmentäkaksivuotiaasta nuorisoa. Kysyikö hän mieheltä kapakassa ensin ikää? vaati ajokorttia tai muuta henkilöllisyystodistusta nähtäväkseen? Minulta hän ei kysynyt, hän ei kysynyt mitään, hän puhui, tosin tuskin näytän kaksikymmentäkaksivuotiaalta. Olen syyllinen, olisin voinut juosta karkuun, mutta tahdoin pillua ensimmäisen kerran sinä vuonna. Edellisenä vuonna olin saanut kerran, samoin sitä edellisenä, jolloin sain myös klamydian, jonka sitten vuoden päästä tartutin senvuotiseen yhdyntäkumppaniini. T.:n kaupungin tuttavani aivan liian kaunistaisista naisystävistä klamydiani oli kovasti naurattanut: ”Kerrankin kun saat niin saat klamiksensikin.” Nyt oli tauti kuitenkin hoidettu ja mielin petipuuhiin. Toissavuonna olin kärvistellyt kesäkuuhun ennen kuin tärppäsi. Kapakasta menin kauhean ämmän luokse ja panimme. En saanut siemensyöksyä sitten millään. Olin niin kännissä että lopulta sammuin eukon päälle. Aamulla toivottelin jatkot ja kävelin kaverini luokse kehumaan saamisellani. Hän oli kateellinen ja se onnellisti mieleni. Sitten hän ehdotti, että kävisimme hakemassa kaupasta kaljaa ja menisimme katsomaan mutasarjajalkapalloa. Sehän sopi. Siinä kentän laidalla toikkaroidessamme ja istuksiessamme tuli seuraamme muutama jätkä. Kerroin saaneeni. He kysyivät nimeä. Kerroin sen. He sanoivat, että sillä on klamis. En uskonut. Sitten siirryimme yksityistiloihin ja näytin mulkkuani isäntäparille. Parin viikon päästä kirveli, muttei pahasti, en viitsinyt mennä lääkäriin, tuskinpa enää

milloinkaan pääsisin panemaan joten mitä klamiksella olisi väliä. Ei vittu mitään. Näin taudinkantajan myöhemmin kapakassa ja hän haisi hirvittävästi hielle, muttei hän enää suostunut kanssani jaolle, muut miehet olivat vuorossa. Seuraavana kesänä, juhannuksen jälkeen, pyöräilin jäätelökojun ohi ja kuulin asiakaspalveluikkunan takaa huudon: ”Tänne.” Koska se oli naisellinen ääni, menin. Muuten olisin pyöräillyt lähivaltioihin. Niin tyhmä olin. Minun olisi pitänyt oli mikä oli vaihtaa valtiota. Minulle huuteli eräs seitsemäntoistavuotias neiti, jonka olin oppinut jo kaksi vuotta aiemmin tuntemaan. En tiennyt tuolloin, että hän oli viisitoistavuotias, ja hieman hätkähdytti kun sain kuulla hänen ikänsä. Minunkin pitäisi alkaa kysellä ikätoistuksia ihmisiltä, etten vain joutuisi vankilaan. Joka tapauksessa olin selaillut lakikirjaa kaupunginkirjastossa ja tullut tietoon että seitsemäntoistavuotiasta saa panna, joten menin ostamaan jäätelön. Hän kysyi, mitä aion illalla tehdä. Sanoin, että katson näkyjä laitteestani, mitään muuta en tee. Jätin siis käteen-vetämisen mainitsematta. ”Tuu meille.” Okei. ”Okei.” Tuo *meille* tarkoitti yhteisasumistaloa, jossa nuoriso majaili, veti huumeita, viinaa ja toisiaan. He kuuluivat useisiin järjestöihin, semmoisiin vasemmistolaisiin ja vihreisiin, heillä oli käsitys oikeasta ja väärästä. Ei olisi kauan jos se minusta riippuisi. Hiipailin illalla talolle, kaupunki aikoi purkaa sen ja nuoriso vastusti. Se oli aika kaunista, he olivat kauniita ja lukivat Paul Austeria. Minulle selitettiin että he vastustivat sitä ettei niin sanottuja CD-levyjä saanut ”polttaa”, moneuttaa, se kahlitsi useita vapauksia. Katselin levymerta, monenlaista yli kansojen vaikuttavaa taiteilijaa. Katsoin yhdestä levystä, että se oli niin sano-

tusti kopiosuojattu, huomautin asiasta jolloin sain kuulla: ”Hänellä on oikeus siihen.” Jumalauta näitä oikeuksia ja vapauksia. Seitsemäntoistavuotias tuli luokseni ja hieraisi nivusista, omistaan, sanoi että panetti. Useat jullit valpastuivat. Sitten paikalle saapui neidin poikaystävä. Mitä siitä. Julli alkoi soittaa sohvalla kitaraa ja sanoin lähteväni kotiin. Pyöräiltyäni sata metriä sain laitteeseeni savumerkin, joka ilmoitti: ”Täytyy harhauttaa toi, sitten tuun perässä.” Vastasin, että sopii. Eikä harhautukseen mennyt kauan, viisitoista minuuttia jälkeeni hän asetteli polkupyöränsä pyörätelineeseen. Menimme suoraan sänkyyn ja peiton alle. Mietiskelin mahdollista klamydiaa, joka ei ollut lainkaan mahdollista vaan todellista ja hämmästyin kun neiti oli jo alasti. Minulla oli kalsongit jalassa. ”Sä oot mun neljästoista!” Vai niin. Olin vielä yhden edellä, mutten kauan, viikon verran. Arastelin, en ollut ikinä ollut panopuuhiissa alle kaksikymmentävuotiaan kanssa, niillähän saattoi olla estoja, ihailivat aikuista miestä. Paskat. Hän repi kalsongit jalastani ja alkoi luterkaa mulkkuani. Katselin touhua ihastellen ja sitten hän kiipesi satulaan, lupsautti mulkkuni pilluunsa tuosta vain. Ja alkoi touhuta. Makoilin rauhassa ja annoin neidin suorittaa sitä minä näköjään todella hyvin taisi. Kiinteät rinnat menivät ylös ja alas ja oikealla kädellä sängynlaidasta tukea ottaen seitsemäntoistavuotias annosteli tahtia. Hän tiesi mitä oli tekemässä. Sitten vaihdoimme asentoa, tulin päälle, ja minua alkoi naurattaa, pyrskähdin, mutta sain itseni hillittyä. Panimme vielä tovin. Sitten tulin. ”Mä tulin jo aikasessa vaiheessa.” Hänen huippuherkkyytensä... käytännöllis-taidollinen osaamisensa... oman salainen toimitapansa... se oli hänelle tyypillistä... ja jumalauta

hän oli seitsemäntoistavuotias! Hän oli luonnonlahjakkuus. Aamulla hän oli menossa rippijuhliin mutta päätti jättää kirkon väliin. Hän oli sekä vasemmisto- että seurakuntanuori, ynnä vihreä. Hän oli kaikkea. Todellinen kledalisti! Talvella he olivat vallanneet talonkin, se oli kuitenkin toinen talo kuin heidän asumistalonsa, jota ei ollut vallattu vaikka vuokrasopimus oli päättynyt vappuna. Hieman myöhemmin humalassa ilmoitin seitsemäntoistavuotiaalle polttavani heidän talonsa. Sanoin ostavani mahdollisimman mustaa ja korkeaoktaanista polttoainetta ylikansalliselta liikenneasemalta, valelevani sitä puutalon nurkkiin ja sitten sytyttäisin aineen palamaan ylikansallista tupakkamerkkiä mainostavasta sytyttimestä. He vastustivat tupakoimista paitsi huumeiden kanssa. Edellistalven talonvaltaus oli mennyt ihan perseelleen. Seitsemäntoistavuotias kertoi asiasta myöhemmin vaihtoehtoisessa lehdessä ja miten ihmeteltävän kaunis hän silloinkin kuvassa oli! Haastattelussa hän sanoi, että vaikka he luovuttivat valtauksensa niin heille jäi silti usko että asioita voi muuttaa vaikkei mikään ollutkaan muuttunut. Hän oli lauseen päässä sen tunnustamisesta, että heistä ei ollut muuttamaan mitään mutta ei hän siihen tietenkään pystynyt. Toisaalta ei hän kertonut sitäkään, että oli huomattavan typerää vallata talo talvella, vielä kauheilla pakkasilla ja sitten kun kaikki ovat panneet kaikkien kanssa ja huumeet loppuneet niin olikin parasta lähteä kotiin. Hän lähti eikä suostunut antamaan minulle enää milloinkaan. Se oli katkeraa mutta ymmärrettävää. Luullakseni olin siihen mennessä hänen vanhin miehensä, myöhemmin tuli eräs englantilainen, joka pakotti paskantamaan suuhunsa, mutten tiedä englantilaisen ikää. Sitten tuli

puhelinsoitto: ”Mun pillua kirveltää.” Menin klamydiakokeeseen ja nuori mieslääkäri totesi: ”Jaahas, sulla on klämmäri.” Niin se oli sitten aika monella muullakin. Seitsemäntoistavuotiaalla, hänen poikaystävällään, koko taloyhteisöllä, muutamilla musiikkijuhlatutuilla, Vasemmistoliiton puoluevaltuustolla, eräällä seurakuntapastorilla ja muillakin. Hekkumoin hiukkasen kävellessäni tapaamispaikkaamme. Ostin yhdisteisiä varmuusvälineitä (mitä minä varmistelin?) päärautatieaseman ostokopilta ja mietin, että myyjä ynnä kanssaostajat voivat ihan rauhassa tuumia että tuo kaveri se on menossa panemaan. En ollut niitä, jotka eivät saa. Pornolehtiin loin vain pikaisen silmäyksen. Yleensä luin pornolehtiä tauotta. Minulla oli kaapissa kolme metriä korkea kasa pornolehtiä. Viikolla olimme soitelleet, savumerkkeilleet. Se oli kaunista! Hän kertoi elämästään, lapsistaan, vaikeasta *isäsuhteestaan*, sillä isä näköjään oli huomannut nuorimman tyttärensä huoranluonteen ja eräänkin kerran todennut: ”Mitä, onko sulla fraidu perseessä!” Hän kertoi jättäneensä lukion kesken. Kertomastaan hän häpesi luki- onkeskeyttämistään, mutta kohta hän olisi suorittanut ylemmän korkeakoulututkinnon, ehkä se jotakin korvaisi, minulle, etten tuomitsisi häntä kovin, vaikka olin vähän semmoinen yliopistomies... Puhuimme rakkaudesta kuuden tunnin puheluis- sa, tunnustimme toisillemme hieman ihastuneemme toisiim- me, hän lähetti minulle kuvansa ja toljotin noita sinivihreitä silmiä useita tunteja. Saavuin kohtauspaikalle, joka ei ollut ko- vin lehtoinen, siellä eivät pan, satyyrit ja hunnutetut käyske- neet. Oinas jahtaamassa hunnutettua! Oli varmaa. Näin tuon lihavahkon komistuksen mutta näin myös muuta: tavallispai-

noisen kauniin naisen. Ilmeni että sattumalta lihavahko oli näh-
^{Sami Liuhdon (s. 1972) neljäs romaani räiskii nykymiehen}
nyt tavallispainoisen ystävänsä *kadulla*, sitä sanaa hän nimen-
omaan käytti enkä kyennyt konnotoimaan vaikka minun olisi
pitänyt todella nopeasti ja sitten juosta, ei, minä istuin heidän
^{hädän ja häpeän lukijan silmille vimalla ja ylivertaisella taidol-}
seuraansa ja aloin keskustella heidän kanssaan. Naiset olivat
humalassa pian ja rakkauteni selosti korvaani, että ”mä en ehkä
kykene panemaan kun mä oon niin vitun känässä.” Totesin,
^{la, joka viimeistään lipogrammaattisilla loppusivuilla voi saada}
että en minä täällä sen takia. Se oli suurimpia valheita, joita
olen milloinkaan esittänyt. Kenties suurin. Naiset kävivät ”tis-
killä” tilaamassa. Siellä oli muutama arabi, niitähän on ”tiskit”
^{tämän häpeämään. Tässä kirjassa korrekkeja ovat vain välimer-}
täynnä, edessä, takana ja päällä. Aivan eri miehet ovat ”tiskin”
alla. Joka tapauksessa naiset keskustelivat arabien kanssa, ei-
hän siinä mitään, ja herrasmiehet tarjosivat kierroksen naisille.
^{kit ja lauseiden vastustamaton rytmi. ”Nousin jaloilleni ja menin}
Huomasin, etten ole milloinkaan tarjonnut naiselle juomista,
pari kertaa nyrkkiä muttei sitäkään ollut tilattu. Sitten naiset
palasivat pöytään. ”Eihän sua haittaa että noi kamelinnussijat
^{ulos. Ilmoitin Hoellelle: 'Joko perkele alkaa kelvata! Olen lukenut}
tarjos meille drinkit?” Seuraavaksi pöytään istui tuntematon te-
atteriopiskelijatar Tampereelta. Hän kertoi olevansa sukupuoli-
sesti kaikkikäypäinen, muttei hän silti minua himoiten toljotta-
^{A la recherche du temps perdu'n, Gravity's Rainbown, Alastalon}
nut vaan rakkauttani. Sappisti se oli. Silloin tajusin ensimmäi-
sen kerran, että minun olisi häivyttävä pikaisesti. Rakkauteni
sanoi olleensa pari kertaa naisen kanssa, vaikkei se hänen jut-
^{salissa ja Finlandia-sarjan, joten haista paskanen vittu!} Rahjuin
tunsa ollutkaan, ”mutta perään ne soittelee”. Sitten rakkauteni
kurottui pöydän yli ja suuteli kaksi minuuttia kaikkipuolta. Ta-
vallispainoinen ja minä silmäilimme toisiamme ja lähdin ”tis-
^{ylös Hoellischer Strasselle ja suuntasin kulkuni steissille. Silläla}
kille”. Hiekasta tulleet seisoskelivat edessäni ja jouduin raivaa-
maan itselleni väylää mutta pääsin lopulta perille. Kamelinnus-
sijat. Epäilin silti etteivät he kameleita nussineet, enintään aa
^{vastaan tallusteli mies.”}

